

Vi er fra Kristeligt Folkepartis side selvfølgelig tilhænger af størst mulig offentlighed og åbenhed i forvaltningen, også i samfundsforhold. Det mener vi vi skylder vores borgere. Det er også en forudsætning for, at vi kan få et levende demokrati, som baserer sig på fakta, på reel viden om, hvad der sker, og ikke på myter.

Jeg vil også godt sige, at der naturligvis er brug for undtagelser i så henseende, sådan som det også gælder i forhold til lov om offentlighed i forvaltningen. Den offentlighed er og skal ikke være ubetinget. Var den det, så ville det gå ud over enkeltpersoner, personalegrupper og for den sags skyld også kommercielle interesser, om man kan lide det eller ej. Derfor må og vil det være en generel lov, som ikke er ubetinget som sådan.

Dermed også være sagt, at vi fra Kristeligt Folkepartis side vedkender os et ansvar for, at vi flere gange også har været med til at undtage områder fra loven. Selv om det ikke altid har været med den største iver, så har vi gjort det, og det er på baggrund af de nødvendighedsbetragtninger, som jeg her har gjort.

Derimod ikke være sagt, at der ikke kan være anledning til at se på området som helhed. Fru Anne Baastrup har været så elskværdig at fremsende et papir om, hvordan det er gået. Og jeg synes da, at det er værd i Folketingets arbejde, måske i Folketingets Retsudvalg via spørgsmål til ministrene, at forfølge en linje og se, om vi ikke også her fra Folketingets side faktisk kan gøre det lidt bedre på det område, når vi i sammenhæng får set på, hvad der er sket over tid på dette område.

I forhold til spørgsmålet om Europaudvalget og Den Europæiske Union vil jeg blot sige, at her vil det efter Kristeligt Folkepartis opfattelse være muligt at sikre mere åbenhed, sådan som også forslagsstillere har været inde på det for nylig i forbindelse med et beslutningsforslag, som er fremsat her i Folketinget.

Jeg skal derfor for Kristeligt Folkepartis vedkommende i dag nøjes med at konkludere, at vi generelt ikke mener, at det står så galt til endda med hensyn til offentlighedens adgang til indsigt i samfundsmæssige forhold, men at det er klart, at vi i enkelttilfælde også fremover nøje må tage stilling til, hvornår vi reelt vil begrænse adgangen til information og aktindsigt.

Jeg er enig i den bekymring, som forespørgerne – sådan fornemmer jeg det i hvert fald – i dag har givet udtryk for, for så vidt angår den begrænsede indsigt, offentligheden kan få i for-

bindelse med offentlige og halvoffentlige selskabsdannelse, idet vi jo oplever, at der stadig kommer flere af den slags, og at det jo er et reelt problem, fordi der også her er tale om samfundsmæssige investeringer, der blev foretaget i disse selskaber. Også det er spørgsmål, som vi må tage op til drøftelse i hvert enkelt tilfælde.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for hr. Jann Sjursens tilsagn om, at de nok skal kigge lidt på det i Kristeligt Folkeparti, men at det ikke går så galt eller ikke står så galt til, som jeg tilsyneladende har sagt som ordfører. Det gør det.

Et eksempel: Der er et ministerium, der har nogle oplysninger, som de bare ikke vil videregive. De meddeler afslag efter 10 dage. Man klager – det er en styrelse – til ministeriet, man får afslag, og så skal man rette henvendelse til Ombudsmanden, og så går der halvandet år. Når man er journalist, og når man så først får aktindsigt efter halvandet års tid, så er historien død. Det synes jeg da er et problem, at man i virkeligheden gang på gang løber ind i journalister, der kan fortælle den her historie.

Det kræver, at vi skal have noget efter- og videreuddannelse af det offentlige personale, således at de forstår, at målet med offentlighedsloven er indsigt for offentligheden, ikke det modsatte.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Det er jeg da ikke uenig med fru Anne Baastrup i, og det kan godt være, at det kan klares med videreuddannelse af personalet, som fru Anne Baastrup er inde på. Jeg ved ikke, om det alene kan gøre det.

Det er klart, at spørgsmålet om, hvordan offentligt ansatte håndterer disse spørgsmål om aktindsigt, jo også hænger sammen med hele holdningen, ikke bare i en administration, men også den politiske holdning i en regering, et byråd, et amtsråd, et Folketing osv.

Det synes jeg jo sådan set også er nok så væsentligt, sådan så spørgsmålet omkring aktindsigt ikke bare er et spørgsmål om, at vores personale bliver videreuddannet til at kunne håndtere disse spørgsmål rigtigt, for dybest set er det spørgsmål om holdninger i de politiske systemer, som også er afgørende for, hvordan personalet afgør spørgsmål om aktindsigt – for at